

[Petra Petersen.]

til § 1, at når man ikke kan tiltræde lovforslagets § 1, nr. 1, 2. punktum, er det, fordi man ikke kan tiltræde, at det, der i øjeblikket er praksis, bliver legaliseret. Det er vel de fremskridt, de forbedringer, der sker i forhold til den gældende svangerskabslov. Jeg vil imidlertid gerne spørge: Er det nu også fremskridt? Er det fremskridt, at man bare legaliserer det bestående? Jeg kan ikke se, der er meget andet i det, og er det egentlig det, man vil opnå med svangerskabsloven, bare at legalisere det, der er praksis? Jeg er enig i, at det er bedre med legale afbrydelser end illegale afbrydelser, men så er jeg heller ikke enig længere, og jeg forstår ikke rigtig det ærede medlem fru Erna Sørensen, der for et øjeblik siden sagde, at med gennemførelse af disse lovforslag ville man få ordnede tilstande. Jeg kan ikke se det. For mig står det som helt forkert, at man tager det på den måde. For mig at se opnår man ikke det, som jeg forstår ved ordnede tilstande.

Nu er det muligt, at den højtærede justitsminister indenfor svangerskabslovens rammer finder det vanskeligt at ændre loven til udover et juridisk og lægeligt synspunkt også at omfatte sociale foranstaltninger. Det er muligt, at det er rigtigt. Men hvordan med den højtærede socialminister? Var forudsætningen for den gældende svangerskabslov dog ikke sociale foranstaltninger? Jeg kan med min bedste vilje — jeg har gransket den lovgivning, vi har — ikke se, at der er tale om forbedringer, så man virkelig kan sige, at man skaber ordnede tilstande, at man skaber virkelig gode forhold. Hvordan tror egentlig ministeren, udvalgets medlemmer og tingets medlemmer at vi med de ændringsforslag, der er stillet, kan forandre de tilstande, vi har, og hvorunder legale og illegale afbrydelser hører til dagens orden? Hvad kan forhindre de afbrydelser, ja, også de mange lidelser, man ved den lovgivning, man har, påfører gravide kvinder i forbindelse med et uønsket svangerskab? Hvad kan vi gøre for at forhindre det, og hvad skal der gøres?

Først og fremmest må der gives bedre oplysning. Herom vil jeg sige, at jeg synes ikke rigtig, at udvalget har taget hensyn

hertil. Jeg tænker på lovforslagets § 10, hvortil udvalget ikke har stillet ændringsforslag. Jeg er ikke sikker på, at denne paragraf i svangerskabsloven betyder ret meget. Hvis man vil opnå noget ved oplysning, så må det være sådan, at man siger til kommunerne, at man gerne ser, der bliver oprettet klinikker, at det må være en kommunal opgave, men det bør være staten, der skal betale. Det er sådan, at vi her i tinget lægger den ene byrde efter den anden over på kommunerne, så de i øjeblikket er ved at styrte under dem. Det må være statens opgave at sørge for, at disse klinikker med kommunernes hjælp bliver oprettet, men staten må betale. Jeg tror ikke på, at den paragraf, som den er udformet i loven, vil få nogen værdi.

Forbedrede forhold kan også opnås ved at forbedre de sociale forhold gennem det, som jeg har talt for gennem år, gennem moderskabsydelse, barselhvile, kvinders ret til at få deres normalbidrag udbetalt, selvom de arbejder på normal løn, og en børnerente.

Jeg tror ikke, at der findes medlemmer i denne sal, der ikke erkender, at de tilstande, vi har, er meningsløse, utålelige og nedværdigende for vort samfund, og som ikke erkender — det viser lovforslaget — at straf er den forkerte vej at gå. Men der findes også en del medlemmer, som med mig er enige i, at de sociale foranstaltninger er ønskelige og nødvendige, og jeg finder aldeles ikke, at spørgsmålene løses ved de ændringsforslag, der er stillet til lovforslaget. Jeg vil derfor slutte med at sige, at mit parti kan, som jeg har sagt, stemme for flertallets ændringsforslag, men vi er langt fra tilfredse, og jeg vil forbeholde mig ret til ved tredje behandling at stille et ændringsforslag eller måske flere, jeg ved det ikke. Jeg vil gøre det for gennem loven om mødrehjælpsinstitutionerne at skabe mulighed for, at svangerskabsloven kan forstås og accepteres af de mange tusinder af kvinder, som skal leve efter loven.

Viggo Stareke: Som en af repræsentanterne for udvalgets mindretal vil jeg gerne takke det ærede medlem fru Ellen Poulsen for hendes bemærkninger her i dag, som jeg kan tilslutte mig, og som jeg ikke finder nogen anledning til at gentage. Det ærede medlems anbefaling af de af mindretallene